

СКАЖУ ТОБІ ЩОСЬ НІЖНЕ ТИХО...

Колись намалював твого портрета,
Ти розцвітаєш там, ще молодою,
А очі й губи манять, мов тенета,
Своєю писаною красою.

Повісив той портрет у кабінеті,
Як гляну, наче туга відлягає,
Та видавиться звук з грудей фальцетом
Й, здавивши горло, з болем завмирає.

Як же мені тебе не вистачає!
Не знаю, як тепер без тебе бути,
Не йметься віри, що тебе немає,
Та образ твій ніколи не забути!

Що ж, хоч портрет нехай висить для втіхи,
Я перед ним постою, полюбуюсь,
Скажу тобі щось ніжне зовсім тихо,
І наче ти зі мною, знов відчую.

Дата написання вірша: 2021-12-27